Les discapacitats dels capacitats a Girona

Isaac Padr s, autor d'aquesta cr nica, en una parada de bus Foto: Q. PUIG.

Aquest text va dirigit a les persones capacitades. Sóc veí de Girona i, des de fa poc temps, tinc una discapacitat sensorial i física motriu i estic afiliat a l'ONCE. Darrerament, amb ajuda d'una tercera persona, amb molt d'esforç i voluntat, aprenc a desplaçar-me per la ciutat d'una forma mínimament autònoma. Tot plegat, em fa viure situacions molt diverses. Les visc, les sento i les pateixo. Aquests experiències quotidianes em fan arribar a una sèrie de conclusions personals, que m'agradaria compartir amb vosaltres, els veïns de Girona. No faig referència a les barreres arquitectòniques, ni als senyals podotàctils, ni tan sols al fet que els semàfors haurien d'estar adaptats per llei. Em refereixo a les discapacitats de moltes persones, aparentment capacitades. Accions tan senzilles com observar, empatitzar, deixar passar pel carrer, contestar amb un bon dia a una salutació. En definitiva, tenir humanitat i educació.

Moltes persones que no hi veiem entrem en un lloc i exclamem una salutació per saber si hi ha algú. Com és possible que la persona que rep la salutació no tingui la capacitat de respondre hola o bon dia? Com és possible que un conductor d'autobús no tingui la destresa d'aturar l'autobús davant la parada on se suposa que ha d'aturar-se? Això sí, aquest conductor té la capacitat de dirigir-se a mi, amb veu alçada, dient que sóc al mig del carrer i que busqui la porta. Com és possible que un altre conductor d'autobús s'aturi a la parada adequada i, just al meu davant, quedi situada la porta, però no la d'accés, sinó la de baixada de passatgers?

Com és possible que, en un centre hospitalari públic, hi hagi vehicles d'empreses contractades pel mateix centre, aparcades damunt la vorera, entorpint l'accés a aquest centre? Precisament un centre on es fa la rehabilitació de moltes persones amb diverses discapacitats i amb mobilitat reduïda?

Com és possible que en un restaurant no tinguin la capacitat de veure que, dels dos clients que acaben d'entrar, un duu un bastó blanc a les mans i s'agafa a l'altra persona per desplaçar-se? I quan els treballadors d'aquest restaurant s'acosten a nosaltres, com és possible que ens deixin la carta amb el menú escrit a tots dos?

Entrant en una farmàcia, dic bon dia i demano qui és l'últim, des de la porta. I m'aturo per no tirar res ni caure damunt de res. Com és possible que en aquesta farmàcia no tinguin la capacitat d'acompanyar-me al taulell, despatxar-me com un client més, però que requereix certes atencions, i tot seguit acompanyar-me amb educació a la porta? Per què em volen atendre des de la distància, a base de crits, i només s'acosten a mi per cobrar-me?

Com és possible que a una senyora, per anomenar-la d'alguna manera, que treballa al taulell de mobilitat de l'Ajuntament de Girona, se li acosti una amiga meva que, com jo, duu bastó blanc i no per gust, naturalment, i, després de demanar-li que l'ajudi a omplir uns formularis, aquesta senyora sigui tan cruel i respongui amb paraules tan fora de lloc al seu reclam que provoqui les llàgrimes de la meva amiga?

Com veieu, no us parlo de la meva discapacitat, sinó de tantes discapacitats que, dia rere dia, tenen alguns capacitats de la ciutat de Girona. Hem de reflexionar entre tots, per tal de fer que els capacitats vencin les seves

incapacitats, ens reconeguin i ens valorin com una part activa més de la societat que som i mereixem ser. Aquesta és simplement una reflexió de problemes i injustícies diàries que poca gent coneix o té en compte.

Publicat a:
-El Punt Avui. Comarques Gironines 06-11-2016 Pàgina 12

Font del document:
http://www.elpuntavui.cat/opinio/article/8-articles/1019079-les-discapacitats-dels-capacitats-a-girona.html